

❖ बाँकी तेस्रो पृष्ठमा

सम्पादकीय

निर्वाचनमा भाग लेऊ

आन्दोलनबाट बनेको अन्तरिम सरकार राजनीतिक दलका नेताहरूबीच शुक्रबार औपचारिकरूपमा संवाद आरम्भ भएको छ । राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलको अग्रसरतामा भएको यस बैठकले पारस्परिक विश्वास र संवादको ढोका खोल्न सक्ने देखिन्छ । अब प्रधानमन्त्रीले यसलाई निरन्तरता दिनु उचित हुनेछ ।

आन्दोलनका नाममा राजनीतिक दलका नेताहरूप्रति व्यक्तिगत र भौतिकरूपमै आक्रामक भएपछि उनीहरूमा सरकार र आन्दोलनकारीप्रति अविश्वास तथा आक्रोश हुनु अस्वाभाविक होइन । यता सरकारका केही मन्त्रीहरू र आन्दोलनकारीका नेताका रूपमा देखिएकाहरूले पुराना दल र तिनका नेताप्रति गरेको कटाक्षले पनि अविश्वासको वातावरण बनाएको छ ।

उता अन्तरिम सरकारको मुख्य कार्यभार फागुनमा प्रतिनिधि सभाको निर्वाचन गराउने हो । यस्तै, आन्दोलनको दमन तथा विध्वंसको छानबीन तथा भ्रष्टाचारको छानबिन गरी भ्रष्टहरूमाथि कारबाही गर्ने प्रबन्ध मिलाउने पनि सरकारको कायदेशि हो । दमन र विध्वंसको छानबिन गर्न न्यायिक आयोग गठन भइसकेको छ ।

यसैले सरकारको ध्यान निर्वाचनको तयारीमा जानु आवश्यक र उचित नै हो । निर्वाचनका लागि निर्वाचन आयोगका साथै राजनीतिक दलहरू पनि तयार हुनु अपरिहार्य हुन्छ । परामर्शै नगरी निर्वाचन कार्यक्रम प्रकाशित गरिएपछि बिचिएका राजनीतिक दनका नेताहरूलाई विश्वासमा लिन यस्तो संवाद आवश्यक थियो ।

अहिले सबैले ध्यान दिनुपर्ने विषय प्रतिनिधि सभाको निर्वाचन गरी देशमा जनताका प्रतिनिधिको शासन पुनः फर्काउनु नै हो । अहिले खपिडत देखिएको विधि र प्रक्रियालाई आफ्नै ठाउँमा नफर्काउँदासम्म देशमा लोकतन्त्रमात्र होइन शासन व्यवस्था पनि विधिवत् कायम हुन सक्दैन ।

निर्वाचनका निम्ति वातावरण बनाउनु सरकारको मात्र नभएर लोकतन्त्रको स्तम्भका रूपमा रहेका राजनीतिक दलका नेताहरूको पनि हो । यसैले अब राजनीतिक दलका नेताहरूले सत्ता गुमेको कुण्ठा आन्दोलन र सरकारमाथि पोखेर समय खेर फाल्नु देश, लोकतन्त्र र स्वयं दलहरूकै निम्ति पनि प्रत्युत्पादक हुनेछ ।

सरकार र दलका नेताहरूबीच संवाद सुरु भएको छ । यसलाई अब प्रधानमन्त्रीले निरन्तरता दिनुपर्छ । संवाद जति छिटो र सार्थक हुन्छ विश्वासको वातावरण पनि उति नै बन्दै जान्छ । अवरुद्ध संवादको गाँठो फुकाएर राष्ट्रपति पौडेलले पुनः अभिभावकीय दायित्व पूरा गरेका छन् ।

कम्तीमा अन्तरिम कालसम्म राष्ट्रपति पौडेलले सरकार र दलहरूमाथि निगरानी गरिरहनु पनि जरुरी देखिन्छ । देशलाई लोकतन्त्रको बाटामा फर्काउन आन्दोलनकारीले पनि संयम देखाउनुपर्छ । देशका अन्तिम निर्णयकर्ता जनता भएकाले शक्तिका आधारमा निर्णय थोपर्ने दुस्साहस कसैले पनि नगरून् ।

• डा.जानकीकुमारी तुलाधर

गत भदौ २३ र २४ गते ‘जेनजी’ उमेर समूहका युवाको प्रदर्शनपछि विकसित राजनीतिक घटनाक्रम र नवगठित सरकारले आगामी फागुन २१ गतेका लागि प्रतिनिधि सभा सदस्य निर्वाचन मिति तोकेको छ । तोकिएको मितिमा आफ्नो जिम्मेवारी पूरा गर्ने निर्वाचन आयोगको दायित्व हो ।

आयोगले निर्वाचन व्यवस्थापनका क्रममा सूचना प्रविधि र सामाजिक सञ्जालको बढ्दो प्रयोगलाई संवेदनशील ढङ्गबाट व्यवस्थापन गर्नुपर्ने छ । नेपालमा सामाजिक सञ्जाललाई सूचना प्राप्तिको मुख्य स्रोत बनाउने जनसंख्या ठुलो छ । सामाजिक सञ्जालमा आएका सूचना सामग्रीको सत्यता पर्गल्ने कार्य त्यति सहज छैन । पछिल्लो समयमा तीव्र गतिमा विकास भइरहेको कृत्रिम बौद्धिकताले सिर्जना गर्ने गहिरो भ्रम एक यस्तो तरिका हो, जसबाट श्रव्यदृश्य सामग्री उत्पादन गरी सोको प्रयोगमार्फत विद्यमान तस्बिर, आवाज र भिडियोको मिश्रणबाट द्वेषपूर्ण दुष्चार र भ्रामक सूचना तयार पार्ने गरिन्छ ।

आयोगले विसं २०७४ देखि सामाजिक सञ्जालको प्रयोग गरी मतदाता शिक्षा प्रदान गर्न सुरु गरेको थियो । आयोगबाट सामाजिक सञ्जाल उपयोगसम्बन्धी नीति-२०७७ पनि कार्यान्वयन भइरहेको छ । सामाजिक सञ्जाल आधुनिक प्रविधिमा आधारित दोहोरो सञ्चार गर्न सकिने माध्यम भएकाले निर्वाचन प्रक्रिया प्रभावकारी, वैधानिक र विश्वसनीय बनाउन यसको भूमिका महत्वपूर्ण हुन्छ । सामाजिक सञ्जालका माध्यमद्वारा विशेषतः युवा तथा दुर्गममा रहेका मतदातालाई निर्वाचनको सूचना प्रदान

गर्न, गुनासो सुनुवाइ तथा निर्वाचनमा जनसहभागिता अभिवृद्धि गराउन सकिन्छ । सामाजिक सञ्जालले निर्वाचन व्यवस्थापन निकायलाई आमनागरिकसँग दोहोरो संवाद गर्ने मञ्च प्रदान गर्ने छ ।

निर्वाचन व्यवस्थापनका लागि सामाजिक सञ्जालको भूमिका जति सकारात्मक छ त्यति नै यसका चुनौती पनि रहेका छन् । सामाजिक सञ्जालमा सम्प्रेषण हुने सूचना सामग्री प्रयोगकर्ताको निजी विचार हुने र यसको सम्पादन वा सेन्सर गर्न सकिने अवस्था नरहेकाले निर्वाचन व्यवस्थापनसम्बन्धी कुनै एक मात्र गलत सूचना प्रवाह भएमा यसले निर्वाचनको समग्र प्रक्रियामाथि नै प्रश्नचिह्न खडा गर्न सक्छ । समान्यतया निर्वाचनको समयमा सामाजिक सञ्जालबाट मिथ्या सूचना, दुष्चार, द्वेषपूर्ण अभिव्यक्ति, अपव्याख्या, विदेशबाट समेत सहज पहुँच हुने हुँदा वैदेशिक प्रभाव, नकारात्मक टिप्पणी, भ्रुटो साइट र एकाउन्ट, बोट्स, क्लिक बोट्स, गहिरो भ्रम, आर्टिफिसियल इन्टेलिजेन्सको गलत प्रयोग, निन्दा वा मान हानि जस्ता क्रियाकलाप हुने गरेका छन् ।

साइबर सुरक्षा, मिथ्या सूचना र हाइब्रिड खतरा

पङ्क्तिारले गत मे २४ देखि जुन १ तारि खसम्म अस्ट्रेलियाको परराष्ट्र तथा व्यापार मन्त्रालय (डिप्याट) ले आयोजना गरेको ‘क्यानबेरा फेलोसिप कार्यक्रम’ सहभागी हुने अवसर पाएको थियो । ‘साइबर सुरक्षा, मिथ्या सूचना र हाइब्रिड खतराहरू’ विषयमा केन्द्रित उक्त फेलोसिप कार्यक्रममा नेपाली प्रतिनिधि मण्डलले अस्ट्रेलियाका सरकारी निकाय, विश्वविद्यालय र अनुसन्धान केन्द्रहरूसँग ‘साइबर सुरक्षा, मिथ्या सूचा र हाइब्रिड खतराहरू’ सम्बन्धी विषयमा गहन अन्तर्क्रिया गरेको थियो ।

नेपाली प्रतिनिधि मण्डलमा पङ्क्तिार, नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठानकी सदस्य इन्द्रकुमारी अधिकारी, नेपाल ‘इन्स्टिच्युट फर इन्टरनेसनल कोअपरेसन एन्ड इंगेजमेन्ट’

का कार्यकारी निर्देशक डा. प्रमोद जैसवाल, ‘सेन्टर फर सोसियल इनोभेसन एन्ड फोरिजन पोलिसी’ का निर्देशक अजयभद्र खनाल, त्रिभुवन विश्वविद्यालयका उपप्राध्यापक लेखनाथ पाण्डे र ‘युथ इनोभेसन ल्याब’ का कार्यकारी निर्देशक प्रदीप खतिवडा सहभागी थियौं ।

क्यानबेरा फेलोसिप कार्यक्रमका क्रममा पङ्क्तिारले विश्वका देशहरू डिजिटल चुनौतीसँग कसरी जुधिरहेका छन् र ती चुनौतीलाई पार लगाउने उपाय कसरी अपनाइरहेका छन् भन्ने बारेमा जानकारी लिने अवसर पाएको थियो । निर्वाचन व्यवस्थापनका क्रममा सामाजिक सञ्जालमार्फत हुन सक्ने निर्वाचन आचारसंहिता उल्लङ्घन, फैलिने सक्ने मिथ्या सूचना, दुष्चार र द्वेषपूर्ण अभिव्यक्ति अनुगमन गर्न आयोगका तर्फबाट भएका प्रयासलाई अफ्नै बढी प्रभावकारी र प्रविधिमैत्री बनाउन गर्नुपर्ने कार्यका बारेमा पनि जानकारी लिने अवसर प्राप्त भएको थियो । साइबर सुरक्षा र दुष्चारसम्बन्धी अस्ट्रेलियाली विज्ञसँगको छलफल सुरक्षा र अधिकारबिच सन्तुलन कसरी कायम गर्ने भन्ने प्रश्न निकै पेचिलो बनेको थियो ।

अस्ट्रेलियाको परराष्ट्र तथा व्यापार मन्त्रालयको साइबर सुरक्षा डिभिजनले अस्ट्रेलियाको बहुस्तरीय साइबर रणनीतिको अवलोकन गराएको थियो । स्वास्थ्य, ‘टेलिकम्युनिकेसन’ र वित्तीय क्षेत्रका ठुला साइबर घटनाबाट अस्ट्रेलियाले सिकेका पाठ, ‘ई-सेफ्टी प्रोग्राम’ को सफलता, र ‘डिपफेक रेगुलेसन’ सम्बन्धी बहसमा सहभागी हुँदा साइबर सुरक्षा प्राविधिक विषय मात्र नभएर नैतिक संरचना पनि रहेछन् भन्ने अनुभूति भयो ।

अस्ट्रेलियन इलेक्ट्रोरल कमिसनका प्रतिनिधिसँगको छलफल सान्दर्भिक र उपयोगी रह्यो । उनीहरूले १३ वटा भाषामा सञ्चालन गरिएको डिजिटल साक्षरता अभियान, मिथ्य सूचना ट्र्याकिङ प्रणाली र मतदान सुरक्षाका लागि संयोजित भौतिक-डिजिटल सुरक्षा उपायका बारेमा जानकारी दिएका थिए । यी अभ्यासहरूले नेपालको निर्वाचन सुरक्षालाई प्रविधिमैत्री

र बलियो बनाउन सक्ने दृष्टान्त प्रस्तुत गरेका थिए । यसै गरी एबिसी भेरिफाइका पत्रकारले तथ्य जाँचमा प्रयोग हुने ‘ओपन सोर्स इन्टेलिजेन्स’ उपकारणहरू देखाएका थिए । उनीहरूले मिथ्या सूचनाको ‘खण्डन’ गर्नुभन्दा त्यसको मूल स्रोत पत्ता लगाउन सकियो भने नागरिकलाई मिथ्या सूचनाबाट टाढै रहन सक्षम बनाउन सकिने तर्क प्रस्तुत गरेका थिए ।

सामाजिक सञ्जालका माध्यमबाट कसैले आफ्नो फाइदाका लागि हुँदै नभएको कार्य वा उक्त विषयका सम्बन्धमा बढाई चढाई सूचना तयार तथा प्रकाशन गर्नुलाई मिथ्या सूचना प्रवाह भनिन्छ । यस्तो सूचना प्रवाह गर्ने व्यक्तिले त्यस्तो कार्य भए गरेको हो भन्ने जसरी प्रस्तुत गर्ने र उक्त सूचना पाउने व्यक्तिले त्यसको पुस्ट्याइँ नगरी जस्ताको तस्तै बुझ्ने हुनाले मिथ्या सूचना प्रवाह र प्रपोगान्डा सामाजिक सञ्जालमा भाइरल हुने गरेको पाइन्छ । सामाजिक सञ्जालमा हुने यस्ता मिथ्या सूचना प्रवाह कानुनी व्यवस्थाका विरुद्ध हुनुका साथै यसले आम नागरिकमा गहिरो भ्रम सिर्जना गर्न सक्ने हुनाले सामाजिक सञ्जालको उपयोग गर्दा मिथ्या सूचना प्रवाहबाट पर्ने नकारात्मक प्रभावलाई केकसरी व्यवस्थापन गर्ने भन्ने विषयमा सरोकारवाला सबै पक्षले गम्भीर भएर ध्यान दिनु पर्छ ।

निर्वाचनका बेला सामाजिक सञ्जालमा प्रवाह हुने गलत सूचना सामग्रीले मतदातामा भ्रम सिर्जना गर्ने, अनधिकृत सूचना प्रदान गर्ने, उम्मेदवारको चरित्र हत्या गर्ने, निर्वाचन प्रक्रियाको मर्यादा र निर्वाचन व्यवस्थापन निकायको विश्वसनीयतामाथि जोरिखम सिर्जना गर्न सक्छ । यस्तो सूचना सामग्रीलाई तत्कालै व्यवस्थापन गर्न उपयुक्त कदम चाल्नुपर्ने हुन्छ ।

निर्वाचनमार्फत जनताले कुन दल वा उम्मेदवारलाई विजयी बनाउने भन्ने निर्णय गर्छन् । यस्तो अवस्थामा सामाजिक सञ्जालको प्रयोगमार्फत आममतदातामा गलत, मिथ्या वा भ्रुटा सूचना प्रवाह गरी आफ्ना पक्षमा ल्याउनका लागि दल तथा उम्मेदवारलगायत तिनका शुभेच्छुक, समर्थक

र कार्यकर्ताले सामाजिक सञ्जालको गलत प्रयोग गर्न सक्छन् । मिथ्या सूचनाले आम मतदाताको अभिमतलाई मात्र नभई निर्वाचनको निष्ठामा पनि असर पुर्‍याउने खतरा हुन्छ । लोकतान्त्रिक शासन पद्धति सुदृढ र प्रभावकारी हुनका लागि सुसूचित जनमतको अहम् भूमिका हुन्छ ।

आयोगले निर्वाचनमा मिथ्या सूचना प्रवाहलाई निरुत्साहित गर्न सामाजिक सञ्जाल व्यवस्थापनसम्बन्धी नीति, रणनीति तथा आवश्यक निर्देशिका तयार गरी कार्यान्वयन गर्दै आइरहेको छ । सामाजिक सञ्जाल अनुगमन तथा नियमनका लागि स्रोतसाधन र अधिकारसहित आवश्यक संयन्त्र तयार गरी क्रियाशील तुल्याउनुपर्ने छ । भ्रामक, मिथ्या सूचना प्रवाह तथा अपव्याख्याको स्रोत पहिचान गरी आवश्यक कारबाही गर्न स्पष्ट कानुनी व्यवस्था गरिनु पर्छ ।

निर्वाचनमा सबै सामाजिक सञ्जालमा के के भइरहेको छ भन्ने विस्तृत जानकारी राख्न सम्भव हुँदैन । सामाजिक सञ्जालका मञ्चहरूमा के कस्तो सूचना वा सामग्रीलाई नियमन गर्ने र त्यसको खोजी कसरी गर्ने भन्ने विषयको निर्णय गर्नु नै सामाजिक सञ्जाल अनुगमनको महत्वपूर्ण चुनौती हो । यसका लागि स्थानीय परिवेश तथा मानिसहरूको सामाजिक सञ्जाल प्रयोगसम्बन्धी बानी व्यवहारका बारेमा राम्रो जानकारी हुनु आवश्यक हुन्छ ।

विसं २०७९ मा भएका तिनै तहका निर्वाचनमा आयोगले सामाजिक सञ्जालमा पोस्ट भएका मिथ्या तथा गलत सूचना सामग्री हटाउन सम्बन्धित सामाजिक सञ्जालका मञ्चहरूसँग सहकार्यसमेत गरेको थियो । सामाजिक सञ्जाल दुरुपयोगका विषयलाई आयोगले निर्वाचन कानुन तथा आचारसंहितामा समावेश गरेर कार्यान्वयन गर्दै आएको छ । मिथ्या तथा भ्रामक सूचना सामग्री पहिचानका लागि सर्वसाधारणलाई सचेतना जगाउने तथा सही सूचना सम्प्रेषणका लागि निर्वाचनका सरोकारवाला सम्पूर्ण पक्षको सकारात्मक अग्रसरता आवश्यक पर्छ ।

प्रविधिमैत्री सेवा प्रभावकारी

• कुमार अभिनव

नेपाल हाल बहुआयामिक सङ्कटको सामना गरिरहेको छ । आर्थिक मन्दी, सामाजिक अस्थिरता, प्राकृतिक विपत् र जेनजी आन्दोलनका कारण सरकारी पूर्वाधारमा गम्भीर क्षति पुगेको छ । कार्यालयहरूमा भएको आगजनी र तोडफोडले सेवा प्रवाह अवरुद्ध मात्र गरेको छैन, कर्मचारी सुरक्षामाथि समेत गम्भीर प्रश्न उठाएको छ । यस्ता जटिल परिस्थितिहरूलाई प्रभावकारी रूपमा व्यवस्थापन गर्न अब सरकारले डिजिटल कार्य प्रणालीलाई अविलम्ब अपनाउनु अपरिहार्य भइसकेको छ ।

डिजिटल रूपान्तरण भन्नाले कुनै संस्था, निकाय वा सरकारको पारम्परिक कार्य प्रणालीलाई डिजिटल प्रविधिको प्रयोगमार्फत आधुनिक, लचिलो र प्रभावकारी बनाउने प्रक्रिया हो । यसले केवल कागजलाई कम्प्युटरमा राख्ने काम मात्र होइन, सेवा प्रवाह, कर्मचारी व्यवस्थापन, डेटा सुरक्षादेखि नीति निर्माणसम्मको सम्पूर्ण प्रणालीलाई प्रविधिमैत्री बनाउने उद्देश्य राख्छ ।

विश्वका ठुला कम्पनीले कार्यस्थलमा डिजिटल र लचिलो मोडेलहरू (वर्क फ्रम होम, हाइब्रिड मोडेल) सफलतापूर्वक अपनाएका छन् । विश्वको तथ्याङ्क अनुसार, विश्वका करिब २८ प्रतिशत कर्मचारी पूर्ण रूपमा अनलाइन काम गर्छन् भने ६३ प्रतिशत कम्पनीले हाइब्रिड मोडल अपनाएका छन् । यी मोडेलहरूले लागत

घटाउनुका साथै काममा लचकता, समयको उपयोग र उत्पादकत्वसमेत बढाएका छन् ।

नेपाल जस्तो भौगोलिक रूपमा चुनौतीपूर्ण र सामाजिक रूपमा संवेदनशील देशमा यस्ता डिजिटल मोडेलहरू अझै बढी सान्दर्भिक छन् तर दुर्भाग्यवश, अहिले पनि अधिकांश सरकारी सेवा प्रणाली कागजी प्रक्रियामा आधारित छ ।

नेपालमा हरेक वर्ष बाढी, पहिरो, भूकम्प जस्ता विपत् आउँछन् । यस्तो अवस्थामा कर्मचारीहरूको कार्यालय उपस्थिति बाधित हुनु स्वाभाविक हो तर त्यसले सेवा प्रवाह रोकिनु हुँदैन । यस्तो चुनौतीपूर्ण परिस्थितिमा पनि सेवा प्रवाह निरन्तर राख्न डिजिटल प्रणालीको प्रयोग अत्यन्त आवश्यक छ । डिजिटल माध्यमबाट कर्मचारीहरूले घरबाटै सुरक्षित रूपमा कार्य गर्न सक्ने वातावरण सिर्जना गर्न सकिन्छ, जसले सेवा निरन्तरता सुनिश्चित गर्नुका साथै प्रशासनिक कार्यहरू समयमा सम्पन्न गर्न सहयोग पुर्‍याउँछ ।

कोरोना महामारीको समयमा नेपाल सरकारले केही डिजिटल प्रणाली अस्थायी रूपमा लागु गरेको थियो । ‘अनलाइन फारम’, ‘ भर्चुअल मिटिङ’ र घरबाट काम गर्ने अभ्यास प्रभावकारी साबित भएका थिए तर महामारीपछिका दिनमा ती प्रणालीहरूलाई संस्थागत गर्न सरकार असफल रह्यो । यदि त्यसबेला विकास गरिएका प्रणालीलाई दीर्घकालीन बनाइएको भए अहिलेको जस्तो सङ्कटमा सरकारी सेवा प्रभावित हुने थिएन । नेपालका धेरै सरकारी निकायमा अझै पनि परम्परागत कार्यशैली हावी छ । सचिव, कार्यालय प्रमुख, विभाग प्रमुखलगायत नेतृत्व तहका व्यक्तिको कामको परिणामभन्दा पनि उपस्थितिलाई प्राथमिकता दिने प्रवृत्ति देखिन्छ । यसले कार्यालयहरूमा चापलुसी संस्कृतिलाई संस्थागत रूप दिएको छ, जसले

दक्ष, इमानदार र नवप्रवर्तनशील कर्मचारीको उत्प्रेरणा क्षीण पारिरहेको छ ।

डिजिटल रूपान्तरण केवल प्रविधि प्रयोगको कुरा मात्र होइन, कार्यसंस्कृतिमा पनि आमूल परिवर्तनको आवश्यकता हो । यसका लागि नेतृत्व तहका पदाधिकारीहरू स्वयम् ‘आइटीमैत्री’ बन्नु अत्यावश्यक छ । उनीहरूबाटै लचिलो, प्रभावकारी र नतिजा आधारित कार्य संस्कृतिको अभ्यास सुरु हुनु पर्छ । यसै सन्दर्भमा अब सबै मन्त्रालय, विभाग तथा कार्यालयहरूको डिजिटल तत्परता, प्रविधि प्रयोग र सेवा प्रभावकारिताको आधारमा मूल्याङ्कन बजेट वितरण गर्नुपर्ने समय आएको छ । जुन कार्यालयले डिजिटल माध्यमबाट जनसेवा प्रभावकारी बनाइरहेका छन्, तिनीहरूलाई थप बजेट, स्रोत र प्राविधिमा प्राथमिकता दिनु पर्छ । अर्कोतर्फ, जुन कार्यालयहरू अझै पनि हाजिरीमुखी, चापलुसी-आधारित र पुरानै प्रणालीमा अल्भिफएका छन्, तिनलाई सुधारको लागि स्पष्ट समयसीमा र मूल्याङ्कन मापदण्ड तोक्नु पर्छ । यस प्रकारको प्रोत्साहन-दण्ड प्रणालीले प्रतिस्पर्धात्मक सुधार ल्याउने छ र सरकारी सेवा प्रणालीलाई दक्ष, पारदर्शी र नागरिकमैत्री बनाउने दिशामा अगाडि बढाउने छ ।

हालैको आन्दोलनमा देशभरका सरकारी कार्यालयमा आगजनी हुँदा हजारौँ महत्वपूर्ण कागजातहरू नष्ट भए । रिपोर्ट अनुसार १७ वटा अदालतका अभिलेखहरू पूर्ण रूपमा जलेर नष्ट भएका छन्, जसले न्याय प्रक्रिया अनिश्चितकालसम्म पछाडि धकेल्नेछ । यदि ती सबै कागजात डिजिटल रूपमा सुरक्षित गरिएको भए डेटा सजिलै पुनः प्राप्त (री स्टोर) गर्न सकिन्थ्यो भने कुनै कम्प्युटर वा डिभाइस नष्ट भए पनि त्यो रिकभरी गर्न सकिन्थ्यो । यसको समाधान भनेको

कागजरहित कार्यालय प्रणालीको स्थापना हो, जुन आजको युगमा अत्यन्त आवश्यक भइसकेको छ ।

संयुक्त राष्ट्रसंघको मापदण्ड अनुसार कुनै पनि सङ्कटमा सुरक्षा सर्वप्रथमको सिद्धान्त लागु हुनु पर्छ । नेपाल सरकारले प्रदान गर्ने सेवाहरू तीन प्रमुख श्रेणीमा विभाजन गर्न सकिन्छ । पहिलो, प्रत्यक्ष रूपमा नागरिकसँग संलग्न हुने कर्मचारी (जस्तै नागरिकता, सिफारिस, राहदानी दिने कर्मचारी) । दोस्रो, प्राविधिक वा प्रशासनिक कर्मचारी (जस्तै विश्लेषक, योजना निर्माता, लेखापाल, आइटी कर्मचारी) जसको कार्य सेवा प्रवाहको आन्तरिक पक्षसँग सम्बन्धित हुन्छ । तेस्रो, सुरक्षा निकाय, जसको कार्य क्षेत्रमा प्रत्यक्ष फिट्स उपस्थिति अनिवार्य हुन्छ ।

विशेषतः दोस्रो श्रेणीका कर्मचारीहरूलाई घरबाट काम गर्न सजिलै सकिने भए तापनि अझै पनि उनीहरूलाई कार्यालय उपस्थितिमा जोड दिइएको छ । यदि यिनीहरूको काम तोक्यु पर्छ । यस प्रकारको प्रोत्साहन-दण्ड प्रणालीले प्रतिस्पर्धात्मक सुधार ल्याउने छ र सरकारी सेवा प्रणालीलाई दक्ष, पारदर्शी र नागरिकमैत्री बनाउने दिशामा अगाडि बढाउने छ ।

हाल यो ई पासपोर्ट, कर तिर्ने ई फिलिडमा प्रणाली जस्ता उदाहरण सरकारकै डिजिटल आम्दानीका प्रमाण हुन् । यस्ता प्रणालीहरू विस्तार गरी जन्मदर्ता, जग्गा दर्ता, सिफारिस, ट्राफिक जरिवाना, डिजिटल अनुमति पत्र जस्ता सेवाहरू डिजिटल रूपमै प्रदान गरिएमा हजारौँ सेवाग्राहीबाट सहजै राजस्व सङ्कलन गर्न सकिने छ । त्यसैले सरकार अब डिजिटल प्रणालीलाई केवल सङ्कट समाधान होइन, राजस्व आर्जन र दिगो सेवा सुधारको माध्यमको रूपमा पनि स्वीकार गर्न आवश्यक छ ।

आजको डिजिटल युगमा मिडिया सम्पादन, डेटा विश्लेषण, लेखापालन, सूचना प्रविधि सहायता, प्रशासनिक समीक्षालगायत थुप्रै कार्य सहज रूपमा घरबाटै सम्पन्न गर्न सकिन्छ । यो अवस्था केवल मिडिया क्षेत्रका लागि मात्र होइन, योजना आयोग, लेखा शाखा, प्रशासन, सूचना प्रविधि विभागलगायतका सरकारी निकायहरूमा कार्यरत कर्मचारीहरूका लागि पनि लागु हुन्छ सरकारको ध्यान केवल हाजिरी वा उपस्थिति जाँचमा होइन, कार्यको प्रभावकारिता र कर्मचारीको सुरक्षामा केन्द्रित हुन आवश्यक छ ।

नेपाल सरकारले डिजिटल नेपाल अभियान ल्याएको करिब पाँच वर्षभन्दा बढी भइसकेको छ । सिंहदरबारमा कागजरहित प्रणालीको घोषणा गरिए पनि व्यवहारमा सरकारी कार्यालय अझै पुरानै शैलीमा चरिरहेका छन् । यसका लागि सरकारी अभिलेख अनिवार्य रूपमा डिजिटल रूपमा सुरक्षित गर्नुपर्ने आवश्यकता छ । साथै हाइब्रिड कार्य मोडेललाई नीति तहमै लागु गर्नु, सूचना प्रविधिमा ठोस लगानी गर्नु तथा कर्मचारीलाई डिजिटल सिपसम्बन्धी आवश्यक तालिम प्रदान गर्नु अत्यावश्यक देखिन्छ ।

सरकारी कामकाजमा डिजिटल प्रविधिको अभावले नागरिकले बारम्बार सेवा पाउँदा कठिनाई भोग्नु परेको छ । सङ्कटको बेला मात्रै डिजिटल प्रणालीको चर्चा गरेर समाधान खोज्ने प्रवृत्तिले अब काम गर्दैन । सेवा प्रभावकारी, छिटो र सुरक्षित बनाउने एउटै उपाय भनेको डिजिटल प्रणाली हो । यसका लागि सरकारले कर्मचारीको सुरक्षालाई प्राथमिकता दिनु आवश्यक छ । लचिलो र आधुनिक कार्य प्रणालीलाई नीतिगत रूपमा लागु गर्दै, डिजिटल पूर्वाधार र जनशक्ति विकासमा दीर्घकालीन लगानी गर्नु पर्छ ।

